

[Indenrigsministeren.]

og gaar ud i den Usikkerhed, som derefter nødvendigvis vilde opstaa. Jeg haaber heller ikke, det vil ske, men jeg har ønsket at sige, at med Hensyn til Realitetsændring paa dette Punkt kan jeg ikke være med.

Ellinger: Jeg synes, at den højtærede Minister var lidt uvenlig overfor min venlige Kritik. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Nej). Det glæder mig, at jeg har taget fejl paa dette Punkt, men det er saa ogsaa det eneste Punkt, thi Ministeren tager jo fuldstændig fejl med Hensyn til Bestemmelsen i § 2, 3die Stykke, Slutningen. Ministeren vil vist indrømme mig, at en Nettoindtægt paa f. Eks. skal vi sige 4 800 Kr. af et Apotek, er en Nettoindtægt, af hvilken der ikke svares Afgift til Apotekerfonden. To Trediedele af 4 800 Kr. er 3 200 Kr., og ølgelig er det, saaledes som Ordene staaar — Ministeren har vist ikke læst det rigtig igennem, for saa vilde Ministeren ganske dele min Opfattelse —, en Meningsløshed, der er kommet ind i Folketingets Affattelse paa dette Punkt.

Jeg kan meget godt forstaa dette med Aldersgrænsen og har i og for sig personlig ikke saa meget imod de Betragtninger, den højtærede Minister gjorde gældende i saa Henseende, men Ministeren maa erindre, at det var hans Motivering i Forelæggelses-talen, jeg angreb.

Nu siger Ministeren, det er Meningen, at med Hensyn til smaa Apoteker kan Ministeren, selv om Apotekeren ikke ønsker det, bestemme, at Apoteket skal være fri for at have en faglig Medhjælp. Jeg kan slet ikke forstaa, hvorfor Ministeren skulde kunne bestemme noget saadant, naar Apotekeren selv ønsker at have en Medhjælper. Han kan f. Eks. have Formue, eller der kan være andre Forhold, som bevirker, at han ønsker ogsaa paa sit lille Apotek at have en faglig Medhjælper. Hvorfor skal saa Ministeren uafhængig af dette Ønske kunne bestemme, at han ikke maa have det? Det er muligt, der er en Hensigt dermed, jeg kan blot ikke se, hvori den bestaar.

Med Hensyn til § 49 anser jeg det nu ikke for umuligt, at den højtærede Minister og jeg — hvis han sætter Pris derpaa — kan blive enige om en Formulering. Det er kun Ordlyden, der er uheldig. Det ser ud, som om Staten — selv om den højtærede Minister altsaa slet ikke for sit Vedkommende tænker paa at benytte dette Statens Magtmiddel — forbeholder sig et Magtmiddel, som der nu ogsaa maa tages Hensyn

til, og det er blot denne Formulering, som jeg — da den nu kan udlægges saaledes — finder mindre heldig. Men jeg udtaler altsaa Haabet om, at det skal lykkes at finde en Formulering af denne Bestemmelse og i øvrigt ogsaa med Hensyn til andre Punkter, saa at der kan blive Mulighed for, at ogsaa vi kan gaa med til Forslaget, hvilket jo kun kan glæde Ministeren.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg maa igen sige til det ærede Medlem, at det er en Misforstaaelse, det ærede Medlem gør sig skyldig i med Hensyn til § 2, 3die Stykke. Der tales der om $\frac{2}{3}$ af den Nettoindtægt, hvoraf der ikke svares Afgift til Apotekerfonden. Hvad er det for en Nettoindtægt, hvoraf der ikke svares Afgift til Apotekerfonden? Det nævnes i Apotekerafgiftslovens § 2, 2det Stykke; det er 6 000 Kr., og $\frac{2}{3}$ deraf er 4 000 Kr. Men hvis Prisniveauet skulde ændres derhen, at de 6 000 Kr. f. Eks. blev forandret til 3 000 Kr. i Apotekerafgiftslovens § 2, vilde automatisk den Nettoindtægt, der er Tale om i § 2, 3die Stykke, gaa ned til 2 000 Kr.

Det ærede Medlem har heller ikke Ret, naar han siger, at den enkelte Apoteker, som har et lille Apotek ude paa Landet, selv maa kunne skønne over, om han ønsker Medhjælp eller ikke; det kunde tænkes, at han havde Formue. Dette vilde være rigtigt, dersom han alene betalte, men saadan er det ikke; det er Apotekerfonden, som i mangfoldige Tilfælde maa betale for, at der paa de smaa Apoteker er meget mere kvalificeret Hjælp end nødvendigt. Derfor synes det mig ogsaa ud fra de almindelige økonomiske Betragtninger, som det ærede Medlem ellers gør gældende, at det ærede Medlem burde være enig med mig om, at et saadant Spild af kvalificeret Arbejdskraft ikke bør finde Sted. Det er i øvrigt min Mening, at alt dette selvfølgelig skal administreres med megen Hensyntagen, og det agter jeg at gøre i den Tid, jeg har med det at gøre.

Det er rigtigt, at Udtrykket i § 49 peger hen imod, at Staten har et Magtmiddel i at kunne oprette Apoteker. Det har Staten altid haft, og dette Middel har den benyttet; men jeg tror aldrig, den har misbrugt det. Dette Magtmiddel: Adgangen for Staten til Oprettelse af nye Privilegier betyder en økonomisk Realitet, og derfor maa der gives Udtryk derfor i denne Lovbestemmelse, som er afgørende for, hvilken Erstatning der skal ydes, paa samme Maade som Lovens Bestemmelser fuldt ud skal give Udtryk for, at en Apoteker skal have Erstatning for den virkelige Værdi, som Apoteket har.